

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

MÅNEDENS VERS

*Den mätta dagen, den är aldrig störst.
Den bästa dagen är en dag af törst.
Nog finns det mål och mening i vår färd —
men det är vägen, som är mödan värd.
Det bästa målet är en nattlång rast,
där elden tänds och brödet bryts i hast.
På ställen, där man sover blott en gång,
blir sömnen trygg och drömmen full av sång.
Bryt upp, bryt upp! den nya dagen gryr,
oändligt är vårt stora äventyr.*

Karin Boye

Kære spejdere!

Forst har divisionscheferne sat hinanden stævne i fastelavn på Spejderskolen. De har siddet ved lange borde og lagt deres års vældige erfaringer sammen til en sum. Så er bestyrelsen kaldt sammen i Spejderhuset, den har set tanketungt på regnskaberne, den har vejet for og imod. Til sidst er korpsrådet samlet sammen fra alle kanter af landet, store papirbunker har ligget foran hvert af de hundrede medlemmer, de har bladet i dem, de har lyttet, gjort små notater, rakt hånden i vejret og på et nik af dirigenten fremsat deres mening om tingene. De har sagt: „På den ene side — og på den anden side“ — „I denne sag kan der siges både pro et contra“ og meget andet klogt.

Resultatet er blevet, at det er fastslået, at vi næste år, altså i sommeren 1951, skal i korpslejr. Nogle af jer råber et glad: „Igen! Hurra!“ og ser for jer den store, glade telthby fra 1946 med Brahe-Trolleborg i baggrunden, og de mindre erfarne iblandt jer spiller øjnene op i glad forventning, fordi I har hørt så meget og egentlig slet ikke kan forestille jer, hvad det vil sige at skulle i en korpslejr.

Og så stort et foretagende er en korpslejr, at forberedelserne går i gang med det samme. Ja, det kan man slet ikke forstå, når man er ung og ikke har prøvet det før, men det at etablere en by i 10 dage på størrelse med Æroskobing, er så stort et foretagende, at lejrledelsen må udpeges nu, borgmesteren går i gang med sit administrative arbejde, forplejningschefen må til at regne i de helt store tal, og de regnskabskyndige må til at lægge store kolonner af tal sammen.

Men korpslejrens forberedelser begynder også andre steder, for den begynder også i den lejr, som du og din trop om kort tid skal ud i. Det er nemlig aldeles nødvendigt for, at en korpslejr skal blive vellykket, at alle deltagere har *lejrkultur*.

Og lejrkultur er mange ting. Vi kan begynde ved det letteste, *lejrteknikken*. Det er vigtigt, at hver eneste lille teltfamilie i Danmark allerede i år går i gang med et finde ud af, hvordan man indretter sig i sit telt, hvordan man passer det, hvordan man holder orden i det, at man hurtigt og dygtigt med ferme hænder kan lave de lejrindretninger, som hører til på enhver lejrlplads.

Så kommer vi til det lidt sværere, og det er *disciplinen*. Enhver kan tænke sig, hvordan der vil være i en by, og så er det såmænd da ligegyldigt, om det er Æroskobing eller en korpslejrby, — hvis hver især bærer sig ad, som hun selv vil. Man må frivilligt og med godt humor indordne sig under de bestemmelser, der i enhver lejr opstilles, ikke for at hæmme folk i deres livsglade udfoldelse, men for at alle kan have det rart. Man kan ikke altid forstå, hvorfor man f. eks. ikke må forlade et lejrområde uden tilladelse, når man er både gammel og fornuftig, men det er jo ikke muligt for en fører at have et ansvar for mennesker, når hun ikke ved, hvor de er. Og sådan er der mange ting, som kan synes små, men som alle sammen har deres betydning, og som er et resultat af mange menneskers årelange erfaring.

Og så kommer vi til det allersværeste. Og det er *kammeratskabet*. Der er ikke hyggeligt i et telt, det være sig aldrig så pænt og velindrettet, hvis tonen ikke er god.

Patruljens indbyrdes kammeratskab er det vigtigste af alt. Og man bliver ikke en god kammerat, hvis man ikke arbejder på selv at blive det, hvis man ikke overvinder sin lille personlige ugidelighed, hvis man ikke værner sig af med småsladder, og hvis man ikke evner at vise et glad ansigt, selv om vejret går en imod.

Og det er, hvad lejrkulturen består af: at man forstår sig på lejrindretning — at man frivilligt går ind under en disciplin — og at man positivt går ind for et godt kammeratskab.

Vi har på den måde nok at gøre allesammen, inden vi mødes i korpslejren 1951. Vi må allesammen gøre vort bedste, for det har vi lovet.

Samuel

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

AKELAPATRULJENS
BEDRIFTER:

Vandredage...

Der står i nogle vers af Ludvig Holstein noget i retning af:

„Stuen føles så lav og trang
sådan en aften med solsortsang
på de små veje, på de små veje,
ud over alle de små veje!“

og sådan føler jeg det i aften, hvor verden er i sit spædeste grønneste flor, hvor solsorten fløjter, og hvor vagabonden vågner i mig. Jeg længes som altid på denne årstid efter at vende vinteren og alt det, jeg ikke nåede, ryggen og bare gå, og jeg sender jer i aften min hilsen og min tanke, alle I gæve kammerater, som hørte min barndom og min ungdom til, og jeg tænker på den sidste tur, vi var ude på som Akelapatrulje. Skal det lykkes os at få en til af den slags?

Vi havde en gammel aftale i Akelapatruljen om, at vi skulle mødes og vandre sammen i en sommerferie, og det skulle være 10 år efter at patruljen var startet, det ville sige, at vi på det tidspunkt svævede i alderen mellem 20 og 25.

Vi ville jo på det tidspunkt være voksne eller såpas voksne da, vi ville vide, hvad vi var blevet til, om nogen havde fulgt sine drommes vej, om andre var kommet ud på helt andre stier, vi ville jo da ihvertfald vide, hvad vi var på vej til.

Engang havde vi haft en dejlig tur i Sverige, vi ville ikke sige, det var den bedste, for vi kunne heldigvis aldrig enes om, hvilken lejr af de mange, vi havde deltaget i, som var den bedste. Men Sverige er et dejligt stort land, det er så stort, at der er nok til alle. Og man kan opleve eventyret dér, man kan vandre så længe i skove og ødemarker, at man synes, det kan være ganske spændende igen en dag at møde et menneske, mens man i sit

stille sind grunder på, om man da har vandret så længe, at alle jordens mennesker er omkommet ved et ulykkestilfælde, som man dejligt har været fri for at læse om i avisen eller høre en radio brøle om.

Derfor havde vi sat hinanden stævne på en lille station i Småland. Der var ikke fastlagt nogen rute. Vi skulle bare gå, og vi skulle ramme vore teltpæle ned, hvor vi fandt smukke og velegnede steder, eller når vi var trætte, — det skulle ikke komme an på et par kilometer mere eller mindre.

Vi var 5 af 8, der kunne mødes, Korporalen, Divi, Wikkelvejr, Vera Vips og jeg, Fniseras var sygeplejerske og kunne ikke få ferie, og vi vidste bestemt, at selv om hun havde bevaret evnen til at fnise glad i mange af livets situationer, så fnisede hun ikke nu, men fældede arrige tårer, mens hun svang bækkenerne på sin hospitalsafdeling. Ridder Rap, som var den yngste af os alle, var den eneste, der var gift endnu, og havde lige bekommet en lille menneskeunge, og ridder Ro var død pludselig og uforståeligt.

Men nu stod vi altså her foran en hvidmalet station. Aftalen havde været, at vi ikke måtte følges, men at vi så vidt muligt skulle komme ad forskellige veje og først se hinanden her. Det havde været vanskeligst for Divi og mig, der var kommet med samme tog, men vi havde været resistente, og havde undgået hinanden indtil nu!

Og nu stod vi her og så hinanden an. Vi var virkelig blevet voksne, flere havde jeg ikke set i mange år, blot hørt lidt fra dem og om dem i breve. Men var vi også blevet gamle — og var det en vildmand dette her? Skulle vi kunne finde hinanden igen?

Det var en dejlig og bagende varm dag, og vejen førte straks bort fra den lillebitte by og ud i skove, der duftede

af harpix og sommer. Vandreudstyret var nok så godt som for 10 år siden. Selv Wikkelvejr havde forladt stadiet med de blanke laksko og var i regulære vandresko, de små hårdtpumpede rygsække med de tynde remme, der skar i skuldrene, var erstattet af meiser, der knirkede hyggeligt under gangen, og selv om vi endnu skuttede os nu og da uvante og utrænede, var der ingen tvivl om, at udstyret var letvægts, og at det var pakket rigtigt (konstaterede jeg med tilfredshed som gammel fører og rejseleder).

Og så var der alligevel lidt panik i mig, som vi gik dér konverserende mellem fyrretræer og nåleskove. Burde vi have ladet det blive ved det, som var, mindernes myldrende og glade mængde, drømmene om dem og drømmene om noget, som kunne have været?

Jeg ved ikke, om du kender de smålandske skove? Da bonderne har deres kreaturer gående løse i deres stykker af skovene, er det nødvendigt, at disse er inddelt ved et primitivt system af gærder, og man passerer hele tiden grinder af alle slags, der er grinder med hængsler, og der er grinder, der blot består af et par gærdestave, der er lagt på tværs, som trækkes til side og skubbes tilbage på deres plads igen, når man har passeret. Men det er selvfølgelig en uskreven lov, at man omhyggeligt lukker efter sig. Og for hver grinde, vi passerede og omhyggeligt stængede, lukkede vi af for et stykke af den civilisation, vi havde forladt, og det var også, som om vi slettede for hver gang et af de mellemliggende år, et af de ukendte år, vi havde os imellem, og som rejste en slags konventionelle mure imellem os. Og da vi smed rygsækkene for at holde en spisepause på en rød granitknold tæt ved en lille sommerblinkende sø, vidste vi alle, at vi havde 14 dejlige vandredage for os — og skam ske os, om vi ikke evnede at få noget ud af dem!

Efter måltidet lå vi på ryggen på en skråning ned mod søen, som vi i gamle dage havde ligget udenfor „vores egen skov“s sydside og havde set ud over landet, når vi drømte i fællesskab og fortalte løs, fordi man lettere fik munden på gлед, når man ikke så på hinanden, men på de sejlene skyer og lys og skygge over fjerne marker.

„Lad os begynde ved begyndelsen,“ sagde jeg, „Vera Vips fortæller om, hvad hun har lavet de sidste år.“

Og så begyndte de at fortælle. Vera var jo blevet lærerinde, som hun gerne havde villet det alle dage, men hun var ikke glad for sin skole, „for børnene var snavsede og fædrene drak“. Forøvrigt var hun meget forlovet med en kollega og ville selv have 5 børn, der ikke skulle være snavsede, og deres far drak ihvertfald ikke.

Jeg skottede hen til hende — kunne hun fabulere endnu, kunne eventyrene gro op om hende og inde i hende? Kunne hun småpludre over et håndarbejde, så det ikke længere var en lille klud med muligheder i — men et mægtigt foretagende med stort perspektiv? Wikkelvejr skulle giftes med en kunstner til efteråret, men jeg tror aldrig, vi fandt ud af, hvilken kunst han udøvede, men

hun ville ingen børn have, for de ville bare forstyrre Roland, der var så nervøs og kunstnerisk, og iøvrigt ville hun altid have en krukke med røde tulipaner på spisebordet, krukken skulle være blå. Det var tydeligt, at Wikkelvejrs tanker og idéer nu var Rolands, som de engang havde været en afspejling af patruljens — men var hun ikke lykkelig på en måde, at hun altid evnede at tage andres meninger og indstilling til sig som sin egen uden at savne

noget eller uden at komme i konflikt med noget, der var hendes eget?

Korporalen havde prøvet forskelligt, og nu havde hun arvet en klat penge, som enten skulle forrente sig i et honseri, hvor honsenes tæer skulle vaskes hver aften (jeg kan ikke huske hvorfor), eller også ville hun have en lille-bilstation med kvindelige chauffører, der kunne køre gamle damer og unge piger hjem, altså sådanne, som måske syntes, at mænd var fæle og farlige. Hun tog nu hjem og giftede sig i stedet for, men hun skulle nu nok klare sig, hvad hun end lavede, hun havde det praktiske greb på tingene, var fremragende, når det drejede sig om at sætte andre i hurtige svingninger — og havde evnen til at være glad.

Divis karriere var som ventet indviklet og eventyrlig. Hun havde været svømmelærerinde i Cannes (nå, så må du jo have fået lært at svømme, indskød en ondsksfuldt), havde bestridt en mærkelig huslig plads i Paris, været nurse for en engelsk familie i Andorra og kom just fra en pelsfarm i Schweiz. Når hun længtes hjem, og det gjorde hun tidt, solgte hun alt, hvad hun ejede og havde, og styrtede hjem, for straks igen at få udvæ. Hendes forældre, der var temmelig aldrende, forbød hende hver gang at rejse og tiggede hende om at blive deres alderdoms trost, men en skønne nat flygtede hun så ud af vinduet, sådan som hun havde gjort det fra sin barndoms utallige og ikke effektive stuearrester, og vandrede ud i verden med den bedste samvittighed og et par nyforsålede sko, og „bilister var altid vanvittig søde til at lade en vandrende vagabond køre med“.

Jeg havde selv svært ved at komme på gлед og følte, det var sølle, jeg ikke kunne, men det var svært at fortælle om en fallit. Jeg havde lige forladt et studium, som jeg syntes, jeg burde have tilendebragt, og som skulle have fort mig ind i en menneskekærlig gerning — og nu havde jeg solgt bøgerne og købt en skrivemaskine og havde fulgt mit hjertes lyst, den journalistiske vej. Men var det rigtigt sådan? Havde jeg svigtet noget? Og havde jeg evner til det nye?

Det var meget eftermiddagshedt nu, og vi dosede ind, uvante som vi endnu var med så meget vejr og så megen vandrang.

Og så kom tordenvejrret med brag og buldren og fjerne ekko af buldrende buldren, sådan som man møder det i egne af verden, hvor urfjeldet ligger lige under en og giver vejret resonnans.

Op kom vi i en fart, hev regnslagene over os og styrtede hen ad skovvejen for at finde ly eller et sted, hvor teltene kunne slås op i en fart, inden regnen kom. Skoven var tæt, og de enkelte lysere partier bestod kun af røde granitknolde, som var uegnede til teltunderlag. Inden vi fandt et passende sted, kom regnen over os først med enkelte store tunge dryp, men snart i stridende tove af væde. Det buldrede og bragede, som om alle onde ånder var sluppet

los på en gang, det susede uheldsvarslen i trækroneerne. Vi måtte ikke gå i ly under et træ for Vera Vips, der i sin ungdom havde lært, og hun råbte, at hun havde lært det af mig, at man i tordenvejr kun måtte søge ly under et middelstort bøgetræ. Altså bare videre! Stien, vi havde valgt, blev mere og mere uvejsom, og den nedstyrtende regn på den hårde grund lavede snart floder og bække over vejen. En klokke kom frem på stien og så melankolsk på os, rystede tungsindigt på hovedet, saa klokken bimplede og ringlede, og humpede ind i tykningen.

Og så kom den pludselig op i os, regnvejrsløstigheden, den vi havde glemt i de mange civiliserede år, men som vor patruljetid havde været så fuld af! Hvor havde vi ikke været våde tidt! Hvor havde vi ikke leget i øsende dansk regnvejr, at vi var Noafamilien under syndfloden eller de sidste andre overlevende efter en naturkatastrofe i Bagindien. Og hvor så vi ikke ud med håret hængende klaskende mod kinderne, det fine damehår, der var gjort i stand til sommerferien! Veras hue løb ud i regnen og i lange blå striber ned over hendes ansigt — og dér stod vi og lo, så vi vred os i regnen — sådan som man nu kan vride sig med en stor rygsæk, omme skuldre og et vældigt regnslag udenpå det hele. Sjap-sjap sagde det i skoene både udvendig og indvendig — og her stod vi, bare og lo, så årene og hæmningerne trillede af, og vi var igen den patrulje, der kunne tage en god spøg fra vejrgudernes side for, hvad den var!

„Vi må have en snaps!“ brolede korporalen dels af latter, dels for at overdøve tordenen, og så fik vi en snaps af den lommelærke, hun alle dage bar på sig mod gift og bugvrid, og så masede vi videre, og al dameriet var skyllet af os og leet af os, vi var Akelapatruljen, den glade, den uovervindelige!

Heldet stod de uforfærdede bi. Vi kom frem til en forladt stuga, og den erobrede vi. Der manglede en rude, døren var vanskelig at lukke, og der groede græs og urter i gulvsprækkerne. Men det var en stuga, og den havde sågar et komfur, det røg naturligvis dels af ubrugthed, dels af det våde brænde, vi puttede i det, men det var kun en overgang. Snart var den råkolde forladthed osset og varmet ud af det lille hus, klæderne var hængt til tørre, og der sad vi på gulvet og drak skoldhed meget stærk the og spiste tykt knækbrod med ostehumpler på.

Og så gik snakken om alt det regnvejr, vi havde oplevet, efterårsturen til Mogenstrup med missionæren, den internationale tur til nabobyen, hvor spejderne ikke måtte lege med os, fordi barometret stod på „variabelt“ — og meget, meget andet regnvejr. Og der var løsnen for alle tungebånd. En laset sangbog kom frem af en lomme, men vi kunne da heldigvis de gamle sange udenad, de fleste da.

Tordenen blev ved hele natten, men vi sov såmænd udmærket på gulvet i den lille stuga. Midt om natten måtte Vera Vips dog fortælle en lang historie, hun havde digtet om de mennesker, der engang havde boet her, den strenge

gamle kone, der ikke ville have, at hendes eneste søn giftede sig med den, han ville have, men så stak han af, og den gamle blev mere og mere sær og — —

„Hold kæft,“ mumlede korporalen akkurat som i de gamle dage, „vi skal jo sove!“ og Vera Vips adlød omend småknurrende og småmumlende ved sig selv om den særes kones skæbne ved den blanke sø. Og så sov vi, til solen havde maset sig gennem de tykke skyer og spredt dem. Søen lå blank og stille til morgenbadet. På den anden

bred lyste røde gårde varmt i solen. Skinnende, brogede guldsmede smuttede mellem træstammerne, og det dampede fra skovbunden efter den store regn.

Et svanepar fløj med tunge tju-tju-tju i de store vinger lavt over søen.

„Kære venner,“ sagde jeg stille, „her bliver vi altid.“

„Ja, naturligvis,“ sagde de.

Og en time efter gik vi videre.

Akela

VI OG VORES TROP

VI. Hil dig, ild!

„Det får du aldrig til at brænde,“ siger jeg til en af de små, der sidder bøjet over kogerenden og forsøger at få ild i nogle små sejge bøgekviste. Intet svar. Den lille bøjer sig energisk og sammenbidt over sin bøgegren og stryger den fjortende tændstik. „I får da ingen middagsmad i dag,“ siger Paw, hun står med begge hænder i lommerne og har sit kritiske ansigt på. „Der er jo blade paa.“ „Nu skal jeg vise dig, hvordan du skal,“ siger jeg og forsøger at få tændstikkerne fra hende. Men den lille knuger æsken trodsigt og med et fortvivlet ansigt stryger hun den toogtyvende tændstik — det ryger lidt, det brænder i alle de afrevne tændstikker — et øjeblik glimter et håb i hendes øjne, så slukkes begge dele. „Du er et fjols, at du ikke vil høre, hvad vi siger, du bærer dig skrup forkert ad,“ siger nu El. „Tror I ikke, I kunne lade hende være i fred,“ siger Anne, lad hende dog prøve selv; når hun har fundet ud af, at hun bærer sig galt ad, prøver hun nok en anden metode, ellers kan hun jo selv spørge, I er jo heller ikke født med at kunne tænde bål.“

Vi trækker os planmæssigt og lidt flove tilbage, det var nu også synd, hun blev helt ked af det, hvad kom det også os ved, det var jo ikke os, hun skulle tænde bål for, det var ikke engang vores tændstikker. Vi vandrer hjem til vor egen lejrplads og finder ud af, at vort eget bål vist også trænger til lidt mere brænde. Med omhu finder Paw netop den tykkelse ud, der passer, og lægger dem på netop dér, hvor de skal ligge, lige under gryden, men med tilstrækkeligt luftrum under; man kan se på hende, at hun har lagt tilrette under mange bål i sin spejdetid, og at hun får større og større kærlighed til det arbejde efterhånden — nej, jeg tror ikke, det er for stærkt sagt, for ild er noget, man skal kæle for. Som om hun gættede mine tanker siger hun: „Der er ikke noget, der kan få mig til at føle mig så fri for alle civilisationens snærende bånd som netop sådan en ild.“ „Ja bare lugten af røg kan få det til at gippe i mig af fryd,“ kommer det henne

fra huggeblokken, hvor El prøver kræfter med et hele juletræ. „Bare vi dog havde tænkt på at få slebet den okse, før vi tog afsted,“ tilføjer hun forpustet.

Det syder og hvæsen fra gryden, vandet koger over. „Der er nu ikke noget så praktisk som sådan et kogebål; når ilden bliver for stærk, sørger kartoflerne selv for at dæmpe flammerne ved at smide lidt vand på; når varmen derved formindskes, holder gryden op med at spytte, det er da smart, det kan man ikke gøre hjemme på gasapparatet. Og så kan man da også gøre det, at man kan hejse den lidt op.“ Med fare for at hælde hele grydens indhold ud i flammerne hejser Tropskloven nu gryden en tand op, idet hun flyttede krogen, den hænger i, et hul højere op i den brede rem, der hænger ned midt i trefoden. Trefoden er ca. 1½ m høj, spændt sammen med en bred rem, hvis frie ende — den med alle hullerne — tillige bærer krogen, der er ca. 50 cm lang, og som altid kan flyttes op og ned i hullerne efter behag. Modellen er vor egen, og vi holder meget af den. Det er altid det første, vi laver på køkkenpladsen, det tager ikke mange øjeblikke at skære et par store græstørv i kvadrat, at finde tre lange, solide kæppe og få det hele til at stå. Det er nemt at tænde op under, der er altid træk, fra hvilken side

vinden så end blæser, det er nemt at brænde affald under, og man har næsten altid varmt vand på lejrpladsen, når man har en gryde hængende over gløderne fra middagsbålet, der jo kan holde sig længe næret af det trækul, der dannes efterhånden. „Den er bare ikke så god til de ting, der skal rores i, eller til stegemad,“ siger Ki, der har lavet sig et meget fint komfur af en gammel, omvendt kulspand, hun har fundet på gårdens losseplads. „Nå,“ siger klovnen, „man kan da altid hurtigt lave den om til en jægerild ved at flytte stativet og lægge to tykke stolper eller et par mursten tilrette efter vindretningen, og man har da også altid glødebål til det „primitive“, jeg mener snobrød, kartofler i asken, sild i papir og al den slags.“ „Jeg foretrækker nu det mere raffinerede,“ siger Ki, „hør, hvor der er træk i skorstenen, det buldrer ordentlig i kakkellovnen,“ hun vender begejstret hakkebofferne. mens duften får mundvandet frem hos os andre. „Hør du, der er noget galt med din opfindelse,“ siger Paw, „den er ved at tabe ørerne.“ Ganske rigtigt, den fordums kulspand begynder at smelte i lodningen, og et øjeblik efter falder hankene af. „Skidt med det, den skal heller ikke bruge ørerne til noget mere, men se der, nu taber den vist også både næse og mund.“ Den tudformede rundning forneden løsner sig, og en solvglinsende strøm glider frem, hvor den har været „limet“ fast. Vi betragter fænomenet med stor interesse. Ki fjerner det løse stykke med en pind. „Se, den er blevet meget bedre, nu er der rigtigt indfyringshul, så behøver den ikke længere at stå på de mursten, det skal vi nu have ordnet, når den bliver kold.“ Hun svinger panden rundt. „Hent lige soyaen. Vi kan spise om fem minutter.“

Jeg slår lige et lille slag ned til patruljelejrpladsen for at se, hvor langt de er nået rundt omkring. Der hersker stor travlhed hos Rikke-Tikki-Tavi. Susan laver æggegrød og sveder over den, den må ikke klumpe og ikke brænde på, og ilden er alt for stærk, så hun må hele tiden tage den af, så går den af kog, og så er det galt. „Var det ikke lettere at bruge kogerenden til det formål, dér står gryden da bedre,“ spørger jeg forsigtigt. „Ilden er gået ud,“ kommer det muggent, „og i dag vil vi have maden til tiden, så vi kan få middagshvil.“

„Du skal ikke tale til Susan, når hun laver æggegrød,“ hvisker Gitte. Jeg bliver heller aldrig klogere, altid skal jeg komme med bemærkninger. Jeg går hen til Egerpatruljen, de laver lejrhachis med brunede kartofler. Ingrid kigger op fra panden med kartoflerne: „I skal altså ikke bryde jer om, hvis der skulle være en imellem, der er lidt sort.“ „Det ser nu ud til at dreje sig om mere end en,“ mener Thisted. Hjortene har fuldt blus under stegepanden, de har også en fin kogerende, men deres affaldshul er allerede næsten fuldt af „Slagger“. De har ordentlig tomt „kakkellovnen“, der var vist meget af det, der kunne være brændt; de ser mine blikke og siger frejdigt: „Vi graver et nyt affaldshul i morgen.“ Hos Gemserne går det mere forsigtigt til. En af de små står tre skridt fra bålet

og kaster brændet hen på ilden. Hellere ramme ved siden af, end ikke ramme, bare man ikke brænder sig. „Det er mig, der har tændt den ild, siger den lille fra før, ja, Anne hjalp mig altså, nu har jeg lært, at de små pinde, man tænder op med, ikke skal være tykkere end tændstikkerne, jeg bruger, at grankviste er bedst, og at de skal knække med små tørre smæld, når man brækker på dem.“ „Og hvad mere er vigtigt?“ siger Anne. „At man har masser af tørt brænde parat ved siden af, så man ikke skal løbe efter det midt i det hele, for så er ilden død, når man kommer tilbage.“

„Sig mig,“ siger klovnen, der nu er kommet for at fortælle mig, at det er madtid, „hvem er det, der har samlet brænde til lejrålet?“ „Det er vist Panterne,“ mener Gemserne. „Hvorfor det?“ „Fordi vi skal have en hel patrulje ned og vride det brænde, før vi kan tænde op.“ Vi forelægger Panterne sagen, og de svarer forargede, at det er en af de andre patruljer, der har ryddet op på deres brændeplads og smidt det, de ikke kunne bruge, ned på lejrålspladsen. „Men hvem finder dog på at hente trasket træ, rådent og plaskvadt brænde hjem til brændepladsen,“ spørger vi. „Ja, jeg nævner ingen navne,“ siger Klister med en mine, som om hun vidste bedre besked, hvad hun måske også gør. En af de små pantere vifter, så hun er helt blå i hovedet, „pyhha, er der ikke en, der kan afløse mig,“ siger hun fortvivlet, „kartoflerne vil ikke koge.“ „Hvor tit skal jeg ikke sige jer, at I ikke kan koge kartofler på gløder, der må ild til, og for at der skal komme ild, er det ikke nok at lave blæsevej, der må også brænde på,“ siger Munk. „Jamen, der ligger jo så meget der,“ indvender hun med låget. „Ja, det kan ikke nytte, at du spærrer indfyringshullet helt, ind med alt det, nej, ikke sådan, lidt på skrå, så der kan komme luft til.“

„Vi spiser!“ vræler de oppe fra vores lejrplads, og vi lader Panterne om selv at koge deres kartofler og bevæger os i ilmarch til de hjemlige koldgrøder. Kat

DE NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

Hvem skrev den bedste historie OM DETTE BILLEDE?

Det gjorde Liv Skår
fra Norsk Speiderpikeforbund!
Og her er den:

FRA SOMMERLEIREN

Finnes det noe snålere enn å være på leir? Neimen om det gjør! Det var heile troppen som hadde dratt avsted, og nå skulle det bli store ting. Tropsy hadde sett ut leirplassen, og den var vel fin. Jo da, alt tegnet til å bli alle tiders! Også maten da du! Tulla hadde slektninger i Amerika, og de hadde sendt heim både det ene og det andre av alt som godt var. Og når det regner på presten

— drypper det på klokkeren. På oss dryppet det i form av to kilo sviker som skulle være til dessert en dag. Vi arbeidet i vårt ansikts sved, og om kvelden — ja, da var alt i tipp topp stand. Kjøkken med gruer og skap. Ja, vi kunne ikke annet enn å beundre oss sjøl.

Første dag: Strålende sol. „Vi badet og gikk i vannet — vi koset oss litegranne —.“ Litegranne? Nei, i haugevis. Brita, som var den eneste av os som kunne snittet med å

få en melodi til på munnspill, underholdt villig, og vi sang.

Utpå ettermiddagen fikk Anne-Lise den geniale idéen at i stedet for å la sviskene ligge å bli tørket, skulle vi koke dem med det samme, så hadde vi dessert ferdig til neste dag. Enstemmig vedtatt. Vi kokte, og da herligheten var ferdig, ble den satt inn i skapet for ikke å friste oss over evne.

Og så vendte vi tilbake hver til sitt. Tropsy skulle avsted for å poste et brev. Anne-Lise påsto hun absolutt måtte ha generalopprydning, men hvordan det nå var eller ikke, så havnet hun i kjøkkenet med tallerken og skje i hånden. Skapdøra blei forsiktig åpnet, og — — — men der — mit blant alt det gode satt ei enslig mus. „Mus! Hjelp!“ Anne-Lise slo skapdøra igjen, og hylte som besatt. Alle kom styrtende til. Hva skulle gjøres? Edit greip ordet: „Vi kan ikke la dette gå upåaktet hen. Vi vil ha hevn!“ „Død over musa!“ pep Gry, troppens aller minste, 1,30 på strømpelsten. „Den skal senkes i dypet,“ sa Edit med

alvor i røsten. „Ta i!“ Kassen blei slept bort til bekken. Det klirret mistenkelig inne fra mens den blei dinglet fra den ene steinen til den andre utover bekken. Men dette skulle gjennomføres. „Hva du gjør! Gjør fullt og helt!“ deklamerte Gry. Nei, dette var både vel og ille. Anne-Lise holdt hendene for øynene og fraskrev seg alt ansvar. En — to —. Nå skulde det altså skje. „Men i alle dage! Hva står på her?“ hørte vi Tropsys stemme. „Den skal senkes i dypet!“ kom det fra Edit. „Hvem?“ Tropsy liknet et levende spørsmålstegn. „Musa,“ kom det fra samtlige. „Den lurte seg inn i skapet bare fordi vi hadde satt grøten der, men det skal aldri skje mer!“ „Kom inn med kassen og det på stående flekken,“ befalte Tropsy, hun hørtes streng ut. „Er dere speidere, og snille mot alle dyr, eller ikke?“ Det var det ingen som hadde tenkt på. Edit prøvde å gjøre seg så liten som mulig, hun var jo egentlig anføringen. Vel på land blei kassen åpnet, og ut pilte en forskremt liten tingest. Men slik som det så ut i skapet forresten! Nei, det vil jeg ikke tenke på.

Liv Skår.

Det er sommertid, vandretid, hiketid

Det er god politik i eksamenstiden at tage sig fri en søndag formiddag og gå ud på travetur med patruljen for at få frisk luft og for at tænke på andre ting. Men efter alvorens dage kommer sommerferien og med den sommerlejr, som hvad enten den er standlejr eller en vandreljr, vil give patruljen lejlighed til at trave og vandre og hike ad nye veje og ubrugte stier.

Men for at kunne nyde en vandring i fulde drag er det vigtigt, at man er klædt rigtigt på, og at rygsækken sidder godt.

Det er slet ikke nødvendigt at være klædt dyrt på for at være klædt rigtigt på, man skal blot ved nyanskaffelser have sin opmærksomhed henledt på, hvad det er, man har brug for, og hvad der er det mest hensigtsmæssige.

Måske burde vi for at begynde foroven i denne forbindelse lægge et godt ord ind for den store spejderhat. Tendensen går jo nok mere og mere i retning af, at spejderne, frivilligt stillede som de er, holder mest af skråhuen, men den store hat har nu også sine fordele. Den kan skygge for solen

på en bagende, solflimrende vej, og den er en ganske udmærket paraply, hvis forholdene skulle kræve det.

Undertøjet skal være let og porøst, tyndt uld er ikke dårligt, det føles ikke så ubehageligt, om man skulle blive gennemblødt af en god regnbyge, og det tørrer nemt og hurtigt.

På en lang vandretur er uldne strømper at foretrække, men man kan også klare sig med en ulden sok uden på strømperne, men der skal være plads i skoene til sokkerne, ellers er de kun af det onde. Fødderne vokser som bekendt, når man går, på grund af blodtilstrømningen, og fodtøj, der klemmer eller bare sidder for tæt ind på foden, er noget af det værste, en vandrør kan blive ud-sat for.

Man kan jo nu igen få rigtige vandresko, spejdere, der har tilbøjelighed til at „knække over“ i anklerne, bør tage skistøvlerne på, for de støtter bedre under gangen. Et par gode sportssko er dyre, men de holder tre gange så længe som en billigere sko af ringere kvalitet, forudsat naturligvis at de bliver passede og plejede. Spejdere med tilbøjelighed til platfodethed eller blot nedsunkne fodrods- eller mellemfodsbens, skal enten vælge en sko med en indbygget svang eller i tide sørge for at få et godt og passende indlæg. Man skal aldrig indlade sig på at starte en vandretur i splinternye sko. Skal man anskaffe nye sko for en

vandrelejr, må man gå i dem nogle dage før og helst sørge for, at de bliver våde og får lov at tørre på foden, så de falder til i den rigtige facon. Selv om det vejer til i letvægtsbagagen, er det alligevel vigtigt, at man har med sig et par hvile-sko, en lærredssko eller noget andet let, som foden kan hvile ud i om aftenen. Englænderne anbefaler de lette gummibadesko som velegnede, fordi man også kan gå i dugvådt græs med dem uden at blive våd, men gummi er jo koldt, og hvor sund

en fodbeklædning sådan et par sko er, skal jeg lade være usagt.

En frakke er en upraktisk ting. Den vejer tungt, er ubekvem at gå i og næsten håbløs at tørre, når den først er blevet gennemblødt. Bedre er en sweater, en varm eller to tynde. De er ikke så tunge i bagagen, bekvemmere at gå med og kan også bruges over pyjamas, hvis natten er kold. Men regnfrakken eller regnslaget er vigtigt i vort klima. Der kan ligge en fordel i at bruge et regulært regnslag, det kan nå ud over bagagen og holder også den tør, og man bliver ikke så varm og ubekvem, som man kan blive i en regnfrakke under en vandring, fordi al ventilation er udelukket. Et slag foldes også lettere sammen og kan eventuelt bruges som underlag i teltet, så man sparer at bære et sådant med sig.

Enhver spejder, der har prøvet at slæbe en tung bagage i en lille rygsæk, ved, hvor ubekvem det kan være, og hvor vanskeligt det er at pakke en sådan sæk rigtigt, og derfor drømmer vel enhver om og sparer flinkt sammen til selv at anskaffe sig en rygsæk med meis. Hvis der imidlertid ikke bliver plads på budgettet for en sådan i år, kan

man selv lave sig et stativ til sin gamle rygsæk. Man køber en ganske almindelig tæppebanker og stikker dens skaft i en balje vand natten over. Om morgenen snor man skaftet op, det er ikke vanskeligt, og man svinger dem op og snor dem ind i fletværket på tæppebankerens laf. De to stykker af skaftet holdes sammen med en læderrem på en 8 cm tykkelse. Laffet anbringes nu ind mod rygsækken, og læderremmen hviler mod vandrerens talje og bevirker det samme, som er meisens hensigt, at rygsækken fjedrer, og at der er luftpassage mellem randselen og ryggen.

At man skal pakke med omhu og fornuft, ved enhver, det er en af de første erfaringer, man gør, at det er upraktisk at lægge de ting, man oftest og hurtigst har brug for, nederst, såsom provianten, der skal fortæres undervejs, kortet, man skal gå efter, og toiletsagerne.

Et posesystem er aldeles nødvendigt for den, der ikke i løbet af kort tid vil have det hele blandet sammen i een pærevælling med snavsede sko mellem rent tøj, madpakker og vådt badetøj!

Man behøver nu ikke at spille en god tur med at samle den slags erfaringer sammen, man kan bruge sin gode fornuft, læse lidt om de dele og snakke hyggeligt om det i patruljen. A. H.

Glemt i påsken i Fredericia

er et par dejlige mørkebrune skindhandsker, forsynet med vaskeskindsoer.

Hvis ejermanden sender mig frimærker til portoen — samt tydelig navn og adresse, skal jeg omgående sende handskerne.

Grete Lund,
Vendersgade 10, Fredericia.

BÅLTYPER

NÅR DU GRAVER BÅLSTED SKAL

GRÆSTØRVENE
SKÆRES UD

I REELLE KVADRATER,
ANBRINGES I SKYGGE
OG VANDES

OG BÅLSTEDET INDRAMMES MED SVÆRE GRENE

NÅR BÅLSTEDET SLØJFES

FJERNES INDRAMNINGEN OG BÅLSTEDET OVERHÆLDES MED VAND,

OG KULEGRAVES; GRÆSTØRVENE LÆGGES PÅ OG
VANDES KRAFTIGT

3-STENS-BÅL

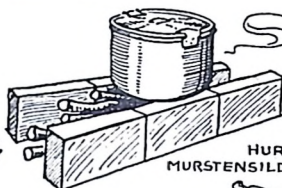
TREFODSILD

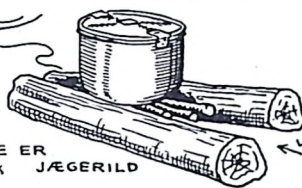
JAMBOREEILD

DREJEKRAN

HURTIGE ER
MURSTENSILD & JÆGERILD

LÆNESTOLSILD ER EN GOD
TELTKAKKELOVN

DREJESPID

STEN SOM REFLEKTOR

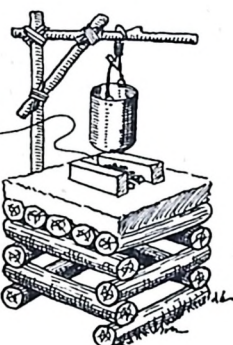
KOGERENDE
HUSK AT FJERNE GRÆSTØRVENE

SPEJLÆG
PÅ EN FLAD STEN ELLER Å LA SPADE

GRILLSTEGNING

GAMMELMANDSILDSTED
MED DREJEKRAN

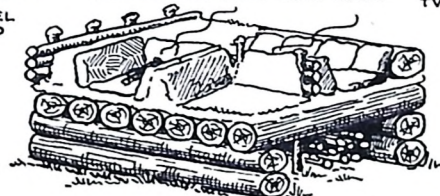
GAMMEL
SPAND

ILDSTED PÅ STOR FLAD STEN

TVÆRSNIT AF GLØDGEMMER

LUKSUSKOMFUR MED BRÆNDESKJUL

BAGEOVN

STJERNEBÅL

VIND

PYRAMIDE-
BÅL

OG SÅ ER DER LAGT OP TIL DET HELT STORE OG VELLYKKEDE „PAGODE“-LEJRBÅL

Juliette Low-lejr 1950

Hvad ville du sige, hvis du pludselig en dag fik brev om, at du var valgt til at repræsentere dit korps i en Juliette Low-lejr og ville få fri rejse og frit ophold i 3 uger på „Our Chalet“ i Schweiz sammen med jævnaldrende spejderkammerater fra Brasilien, Canada, Norge, Frankrig, Haïti, Pakistan, Finland, U. S. A. og Sydafrika?

„Jeg forstod slet ikke det hele, før jeg havde læst det to gange, og endnu er det helt usandsynligt for mig, at jeg skal være den lykkelige,“ skriver *Birte Christensen*, Frederikshavn, for hvem denne pludselige situation skete forleden dag.

Birte er af korpsen — af en flok på 14 dygtige spejdere — udvalgt til at være Det Danske Pigespejderkorps' repræsentant i Juliette Low-lejren i år fra 26. juli—16. august.

I vil sikkert gerne vide, hvem de øvrige indstillede var? — De har også fortjent det:

Jytte Hammerich, I. Odense
Birthe Christensen, Frederikshavn
Aase Riemer, Bernstorff
Kirsten Valt, II. Absalon
Inger Lotte Lund, Riisskov
Anne Heine, I. Lyngby
Aase Frederiksen, I. Lyngby
Bodil Hansen, Skanderborg
Hanne Jespersen, Horsens
Elsebeth Hede Nielsen, Horsens
Jytte Pinholt, Haderslev
Ebba Lise Petersen, Næstved
Ketty Riis, Fjordvang, Kolding
Eva Kjørholm, Hornslet

Juliette Low var amerikaner, men gift med en englænder. Efter at have truffet Baden-Powell i England stiftede hun den amerikanske pigespejderbevægelse. Da denne havde bredt sig til alle de forenede stater og kunne stå på egne ben, gik Juliette Low igang med endnu større planer, idet hun begyndte et utrætteligt arbejde på at skabe et samarbejde mellem de forskellige landes korps. Det var hendes kongstanke, at den internationale spejderbevægelse skulle vokse sig så stor og stærk, at den ville blive en betydningsfuld faktor i bestræbelsen for at nå til større forståelse og goodwill mellem landene og derved sikre verdensfreden.

Efter Juliette Low's død blev Juliette Low World Friendship-fonden stiftet til hendes minde — den vokser og vokser og er oppe på et anseligt beløb, nået gennem små, frivillige bidrag fra U. S. A.'s 1½ million pigespejdere.

Hvor stor en sum, det drejer sig om, forstår man bedst ved et billede: af hver dollar, der er indgået, går kun en tiendedel til Juliette Low-lejrene, der dog afholder alle udgifter for 20—30 spejdere i tre uger plus de store rejseudgifter, når disse samles fra alverdens lande.

Det er en storslået gave, vi får af de amerikanske pigespejdere.

I det skønne Schweiz får disse store 17-års pigebørn lov til at udveksle erfaringer om alt, hvad der interesserer dem, og lejlighed til at fortælle om deres korps og deres hjemlands skikke og ejendommeligheder. De synger sig sammen, indretter lejr, tager på hike og prøver forunderlige nationalretter, som de aldrig har smagt før. De snakker og sludrer og diskuterer og oplever ting sammen, som de aldrig vil glemme, — og så håber vi, at de kommer hjem og deler oplevelserne med deres trop, måske sidenhen med deres korps.

Hvad forlanges der af en Juliette Low-girl?

Frygtelig mange ting vil I måske sige, når I hører, at kravene er opstillet i 14 punkter.

I får kun nogle af kravene.

Der er de konkrete: være mindst 16, helst 17 år — være 1. klasses spejder — have været aktivt medlem i mindst 4 år — kunne instruere i en lang række praktiske færdigheder, helst også i sange og danse — kunne lede flaghejsning, som det bruges i hendes hjemland — være lejrtrænet, også i primitivt lejrlev — være virkelig dygtig i en række specialer, f. eks. bål-tænding, madlavning, behandling af telt og værktøj. Og så de mere abstrakte krav: at hun evner at fortælle om og give videre nogen af de ting, der er typiske for hendes land, hvorfor hun må kende noget til sit lands geografi, historie, politik og kulturelle baggrund — at hun har forstået spejderlov og -løftes betydning — at hun er en god kammerat under alle forhold — at hun kan udtrykke sig klart overfor andre og være forberedt på at give en kort redegørelse for spejderbevægelsens historie i hendes eget land — at hun på værdig måde kan repræsentere sit korps og sit land.

Måske bliver det dig næste gang!

Sommerens KONKURRENCE

Hvem tegner det bedste billede af en situation fra sommerlejr?

Tegningerne skal være i tusch, og de kan ikke blive reproducerede med eventuelle farver.

Hvem sender de bedste fotografier fra troppens sommereventyr?

Tegninger og fotografier sendes ind til bladet inden 1. august — tydeligt mærkede med navn, adresse og alder.

Aprilbladets konkurrence blev vundet af:

Meiserne i III. Lyngby,

som har fået tilsendt „Glade Spejderdage“.

* * *

Juninummeret er forsinket, fordi redaktøren har været til skandinavisk redaktørkonference i Norge.

* * *

Der udkommer intet blad i juli. Næste nummer af PIGESPEJDERNE udsendes i begyndelsen af august. Dette blad vil ikke kunne nå at bringe sommerlejrreferater — de vil først komme i septemberbladet. Referater af gode lejre, spændende og efterfølgelsesværdige lejre bedes sendt redaktionen inden 1. august.

*** POSTBOX ***

Her er ankommet 2 finske adresser på spejdere på henholdsvis 14 og 16 år.

En trop i Oslo vil gerne snarest i forbindelse med en trop i København, da troppen kommer herved i august, så I må skynde jer at skrive.

Desuden har jeg nye adresser på spejdere i Australien, England og Skotland, skrivelystne er 14—15-årige.

Fra USA har jeg breve fra blåmejsførere og tropsførere, 6 af dem skriver, at de er gift.

Jeg efterlyser stadig voksne skrivelystne førere, der har lyst til at korrespondere med kolleger i andre lande, og det er altid lærerigt. Tænk, hvad I kan høste af nye idéer!

Spejderhilsen

Fromse

Gerda Bistrup, — *Korinth*. Bente Knudsen, Kirsten Bundgård, Grete Aby Madsen, Anna Hindesen, Lotte Knudsen — *Brenderup*. Birthe Christoffersen, Ebba Andreassen og Kirsten Spring Hansen — *III. Kolding*. Tove Christensen — *Hundested*. Annelise Krossing — *1. Nyborg*. Birthe Marie Nielsen, Ruth Sørensen, Grete Sørensen — *1. Samso*. Kirsten Justesen — *III. Silkeborg*. Inge Krüger, Anny Petersen — *Næstved*.

Jytte Dall Nielsen, Inge Rossen Hansen, Birte Christoffersen, Lis Overbech — *III. Kolding*. Birgit Haldbo, Karen Frost Jørgensen, Kirsten Hindesen — *Brenderup*. Anny Petersen, Kirsten Hansen, Grete Andersen, Kate Søndergård, Inge Thomsen — *Næstved*. Else Lyngsoe, Birgit Senstius, Alice Urban Andersen, Gerda Christensen, Bente Norsten, Agnete Westphal Jørgensen — *Hovedgård*. Karen Johanne Bentzon, Anna Foged, Merete Friderichsen, Karen Hoffmann, Annemarie Lausen, Lis Nielsen, Birthe Sjørup, Else Sjørup — *1. Hellerup*.

Birte Marie Nielsen, Ruth Sørensen, Grete Sørensen — *1. Samso*. Kirsten Justesen — *III. Silkeborg*. Annelise Schmidt — *1. Hellrup*.

DE NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

Dansk kort og kompas

I vore nordiske pigespejderblade læste vi i oktober 1949 en artikel om norsk spejderorientering — her kommer nu lidt snak om dansk kort og kompas, nærmest som et akkompagnement til den norske artikel.

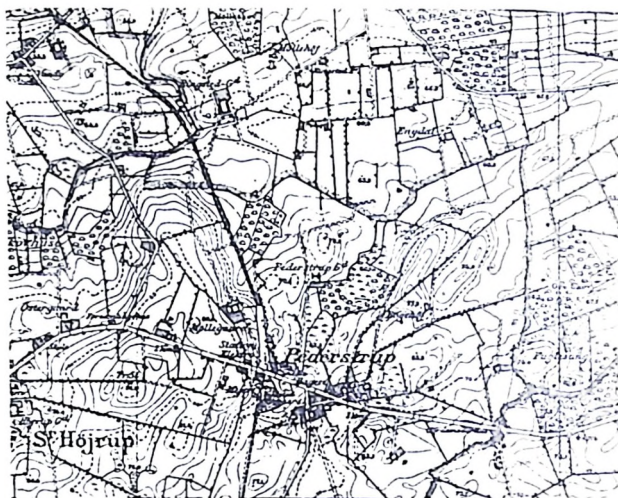
*Nu er våren over lande — —
og vi vil ud — —*

Sondagsturene bliver længere, week-ends bliver hyppigere, og årets drom, sommerlejren, nærmer sig med hurtige skridt; hermed kommer alle lejrforberedelserne, og de er selvfølgelig i enhver trop med respekt for sig selv i fuld gang nu; for det er ikke nok „bare“ at pakke køkkenskassen 8 dage før, nej — skal man have fuldt udbytte af sin lejr, må man virkelig forberede sig til et liv ude i naturen. Der er mange ting at tænke på, men jeg skal kun her causere lidt om een: kort og kompas.

Har I nogensinde tænkt på, at også *det* kan høre med til ens lejrforberedelser? Det synes jeg, at det kan, for har vi ikke alle oplevet nogle kolde gråvejrskage i vore lejre, hvor ingen drommer om at gå til stranden, og hvor en udflugt måske udsættes på grund af sorte, truende skyer; da må man straks igang med noget, der kan optage tanker og give varme i kroppen. Jeg foreslår en orienteringstur — *men* — her er vi igen ved forberedelserne — så skal kort og kompas være nogenlunde indøvet, ellers skal der alt for mange forklaringer til, før man kommer afsted. Altså prøver vi at nå lidt kort og kompas de sidste patruljemøder inden ferien — og I skal her få lidt idéer til dem.

Vi regner med, at simpelt kompas og forholdet mellem sol, verdenshjørner og tid er velkendt, og en lille smule ved I nok også om et målebordsblad. (I Danmark er målebordsblade, MB, 1 : 20.000, Atlasblade, AB, 1 : 40.000 og Generalstabskort, GK, 1 : 100.000 de mest anvendte korttyper fraregnet automobilkort.)

Lad os kikke lidt på dette udsnit af et MB. Vi ser en masse forskellige snirkler og sving og tegn, de kaldes signaturer; desuden er der lidt tekst og nogle tynde, bugtede streger, højdekurverne. Vi skal lære at læse på et kort, sådan at man ser terrænet for sit indre øje og ikke bare staver sig fra signatur til signatur. Vi er opmærksomme på, at signaturerne er tegnet, som om den pågældende terræn-

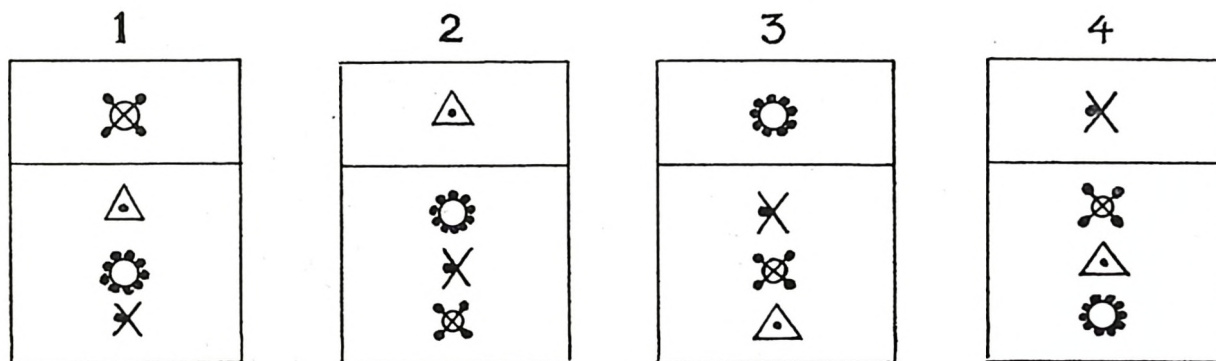
genstand var set i fugleperspektiv; hvad kan da dette — være andet end en vej, og dette ✕ et nåletræ og dette □ en eng og mose med torveskær? På den måde — kan man slutte sig til mange af de signaturer, man ikke kender, så man hurtigt får dem lært og så får glæde af sit kort. Her er et par idéer til indøvelse af dem: Vi går en tur på kortet, men først slår vi fast, at forholdet er 1 : 20.000, d. v. s., at en enhed på kortet er 20.000 enheder i naturen, en tændstiks længde er 20.000 tændstikslængder i naturen, 1 cm er 20.000 cm i naturen; d. v. s. 1 cm er lig 200 m og 1 mm er 20 m, og de mål husker vi. Vi begynder vor tur ved jernbancoverskæringen ca. 100 m SV for P i Pederstrup og følger hovedvejen i ØSØ retning; på nordsiden af vejen er der bebyggelse og på sydsiden er der en lille lund med løvtræer og senere lidt eng. Efter ca. 170 m går en markvej mod N og ca. 70 m længere fremme en sognevej i sydlig retning — mere bebyggelse, vi er inde i landsbyen Pederstrup, og ca. 120 m før kilometerstenen kommer vi til et vejkryds; vi følger vejen i NØ retning, den går over i en markvej langs et beplantet dige; denne vej strejfer vestsiden af u i Pederstrup, og vi følger den op til Bøgehoj — her ser vi tallet 77,2 og en lille prik, det er et kotetal og en koteprík, og det angiver stedets højde over havet i m. Der ligger en lille grusgrav Ø for kotepríkken, og vi lægger mærke til, at kurverne her er lidt tættere end nede ved byen, d. v. s. mere bakket terræn, for vi ved jo, at kurverne er trukket gennem punkter med samme højde

over havet, og er der mange ved siden af hinanden, må terrænet enten hæve eller sænke sig. Fra grusgraven ved Bøgehøj går vi 180 m mod N, drejer mod NØ langs et dige med levende hegn o. s. v. På den måde skal I gå mange og lange ture på jeres kort. Her er et par små opgaver, I kan prøve at løse:

- A. 1) Hvad er der at fortælle om det stykke jernbane, som I ser på kortet?
- 2) Hvor stort areal dækker Ringstedgaards have?
- 3) Ca. 60 m. SSV for M i Møllehøj ligger en lille sø; hvad betyder de tre små cirkler rundt om søen?
- 4) Fra s i Pederstrup Gd. følger vi markvejen 160 m mod NNV, drejer i østlig retning; hvad passerer vi efter 320 m?

Der er mange andre måder at slå signaturene fast på, patruljeføreren kan læse en lille historie op for spejderne som f. eks.: Forleden dag var jeg ude at gå; jeg tog med toget til Aarup station, gik et stykke ad landevejen, krydsede over det gamle stendige, hvor der var tæt af brombærkrat, og kom ind i skoven, hvor de ganske små bøgetræer var ved at springe ud. Nede ved skovsøen lige i kanten ved sivene gik der en lille sti, den fulgte jeg o. s. v., o. s. v. Spejderne skal så skrive signaturene ned.

Eller: Lav et spil firkort med signaturer og spil med det, det vil I få megen fornøjelse af. Jeg forudsætter, at I kender almindeligt firkort og derfor straks er med på idéen, når I ser disse 4 kort:

Signaturen over strengen er navnet på kortet, og det er den, man „beder om“, og de 3 nedenunder er kun huskeseddler, for at man vide, hvilke 4 kort, der hører sammen. Det gælder jo så om at samle på sådanne firkort ved at spørge rundt hos kammeraterne, og man beder altså om en vandmølle, hvis man f. eks. har kort 1 og 4 og gerne vil have kort 3.

Nu tror jeg, at I kan signaturerne og er dygtige nok til at prøve at tegne en kortskitse selv; det allersimpleste er at lægge et stykke pergamentpapir over kortet og tegne af efter det. Men det tilfredsstillende er næppe, og I kan der-

for prøve at tegne en lille skitse efter dette diktat: Målestokken skal være 1 : 5000, og I sætter nordpil på. Tegningen begynder midt på papirets sydkant: En sognevej går 150 m mod N, her skæres den af en jernbane på dæmning, der går i NV-SØ-lig retning. Vejen fortsætter endnu 75 m, hvorefter den bøjer skarpt mod Ø; her ligger på vejens nordside en stor, trelænget gård med have, der strækker sig 100 m mod N og ca. 50 m i Ø-V. Efter at vejen har gået 175 m mod Ø, bøjer den mod NØ 125 m og derefter atter mod N. Ved det sidste vejknæk afgår et dige med levende hegn mod NV 250 m, støder her sammen med et ståltrådshegn, der går N-S. Efter 325 m mod N krydser vores vej en å, der løber ca. Ø-V, og som mod V munder ud i en sø, ca. 400 m fra vejen. Der er bro over åen, og desuden er der nogle store lyngarealer på vejens østside S for åen.

* * *

Når I har klaret dette rigtigt, tror jeg, at I er så flinke, at vi kan begynde at interessere os for et præcisionskompass, f. eks. et Silvakompas, som er et herligt hjælpemiddel, når man vil arbejde med begreberne *afstand* og *retning* ude i terrænet, og det er jo netop det, vi vil nå frem til på vor orienteringstur i sommerlejren. Selve indretningen af Silvakompasset forudsætter jeg bekendt (ellers må I få jeres tropsfører til at vise jer det), og nu skal vi bruge det. Nogle kompas har en inddeling på 360 grader og andre har 400 grader; de første kaldes gammelgrader, de

sidste nygrader; her vil blive opgivet begge dele, således at f. eks. 148/164 angiver 148 gammelgr. og 164 nygr.

Nu ser vi hen på kortet og har vort kompas parat; vi vil prøve at finde retning og afstand fra 2 km stenen til punkt 80,0, der ligger 20 m N for M i Mollegård. Vi lægger kompasset på kortet, så at linealen ligger nøjagtig fra 2 km stenen til punkt 80,0 med pilen i marchretningen, vi holder linealen fast og drejer kompasset, indtil kompassets N-S-linie er parallel med kortets N-S-linie; vi aflæser på gradskalaen 42/47. Så måler vi afstanden med centimetermål og får 9 mm, d. v. s. 180 m.

Prov nu selv og find retning af afstand fra 2 km stenen til:

- B. 1) koteprikken på Bøgehoj,
2) nordligste hjørne af haven til Ringsted Gd.,
3) digeknæk, der ligger ca. 150 m SSV for S i Sr. Højrup,
4) vandhul, der ligger ca. 340 m. ca. SØ for 3 km stenen.

Prov så at gå den modsatte vej:

- C. Find punkt 1) 330 m i retn. 96/107 for vandhul, der ligger ca. 90 m N for u i Sr. Højrup.
— — 2) 240 m i retn. 224/249 fra sammenstød mellem groft og dige, der ligger ca. 60 m S for E i Engdal.
— — 3) 200 m i retn. 311/346 fra 4 km stenen, der ligger ca. 400 m S for a i Fuglesang.
— — 4) 480 m i retn. 15/17 for jernbanecover-skæringen i Pederstrup.

Til disse opgaver, hvortil løsninger findes andetsteds i bladet, er der slet ikke brugt misvisning, *men* når I nu lægger jeres orienteringstur i sommerlejren efter nøjagtig samme princip som sidste opgave, skal stedets misvisning lægges til, når I går fra kort til terræn. Så holder I kompasset foran jer, drejer jer rundt, indtil kompasnålen dækker pilen i kompassets bund, og gå så frem i marchpilens retning. Tæl skridt og beregn afstanden og se, om I når jeres mål.

Og god jagt ønsker

Løyer

Til førerne!

Norges KFUK-spejdere fejrer i år 30 års jubilæum og arrangerer som et led i festlighederne en jubilæumslejr på Vikodden ved Gjøvik 1.—9. august.

Lejren er samtidig et led i Norges kristelige ungdomsforbunds 70 års jubilæumsstævne, og fra 3.—6. august vil lejrens program gå ind i ungdomsforbundets stævneprogram. Resten af lejren bliver arrangeret som førerlejr med deltagerne inddelt i interessegrupper: tropsførere, blåmejsførere, førere for handicappede spejdere og en åben gruppe.

Til denne lejr er indbudt 5 deltagere fra D. D. P., unge førere (over 17 år).

Lejrkontingentet er n. kr. 40,—, og det oplyses, at rejsen Oslo—Gjøvik koster n. kr. 23,60 retur.

Interesserede førere bedes melde sig til korpskontoret, Lundsgade 6, Kbh. Ø., inden 20. juni.

Hvem kan tænke sig

at blive transportrille eller køkkenhjælper
på Fænø i sommer?

Til alle forertræningerne på Fænø mangler vi store spejdere på 15 år, der kunne tænke sig at tage et nap med i køkkenet og ved transporten.

Der bliver følgende træninger:

1. juli— 9. juli: Treklovertræning.
9. juli—16. juli: International kammeratskabslejr.
Seniorførertræning
Tropsførertræning
16. juli—23. juli: Tropsførertræning
Blåmejsførertræning
Træning f. blåmejsediv.assistenter

Prisen for hjælpere er 15 kr. Man kan søge om tilskud til rejsen, hvis man bor langt fra Fænø, men mon ikke de fleste cykler?

Ansøgning om at komme med sendes snarest til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, med angivelse af alder og tidspunkt for deltagelse.

Indbydelse fra KFUK-spejderne

Fra KFUK-spejderne har vi modtaget indbydelse til at sende 2 deltagere til hver af nedenstående træninger. Vi håber, nogle patruljeførere fra Det Danske Pigespejderkorps kan efterkomme invitationerne.

Patruljeførertræning på Torbenfeld, Morkov st.

24. juni— 1. juli

1. juli— 8. juli

22. juli—29. juli

Patruljeførertræning på „Skovgaarde“, Hvalpsund

29. juli— 5. august

Patruljeførertræninger på Spejderbakken,
Grejsdal st.

17. juni—24. juni

22. juli—29. juli

24. juni— 1. juli

29. juli— 5. aug.

1. juli— 8. juli

5. aug.—12. aug.

15. juli—22. juli

Betingelser for deltagelse:

Skal være patruljefører og 1. kl. spejder og skal inden 1. aug. 1950 være fyldt 15 år.

Prisen for lejrene: 25 kr.

Ansøgning om deltagelse påtegnes af tropsføreren og indsendes til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, snarest med angivelse af, hvilken lejr man ønsker at deltage i.

Og så har vi det godt sammen...

Fortsat historie af Annesofie Hermann

VI. Provsten kan så godt lide pandekager

Franciska, Lisbeth og Hanne hang over balkonen i skolens gymnastiksal for at se på nogle andre klassers gymnastikopvisning. Gymnastiklærerinden, „Gumse“ kaldet, en lille bastant og dygtig dame, dirigerede sine blåkitlede piger med præcision og smæld. „Frema-a-a-d, — løb!“ Nydelige så de ud de blåkitlede, de fleste da. For i en klasse er der jo altid et par stykker, som er knap så fikse til små hop og store spring, og som kanonrode i hovederne maser på, fordi en gymnastiklærerinde udfra et eller andet pædagogisk princip mener, at alle skal være med, og som måske ikke skænker det en tanke, at det kan være synd at proppe en unge i en gymnastikdragt og lade hende hoppe til opvisning, mens moderen græmmer sig, og de andre blandt publikum undertrykker et smil. Den største af „trillingerne“ var nu heller ikke for fiks, mager og ranglet som hun var.

„Jeg står og tænker på vores patruljeopvisning,“ hviskede Hanne, — „hvordan mon den spænder af?“

Ja, det havde været patruljens samtaleemne i lang tid. Det var Dorthes, der en dag kom og sagde, at hendes far ville så gerne engang se, hvad det var, de egentlig lavede til møderne, og det havde rørt ved et lille ømt punkt i Bi's samvittighed, for hun havde hørt om en anden patrulje, som havde inviteret forældrene med til et møde, og hun syntes, at idéen var både god og rigtig, men hun var lidt bekymret for og lidt nervøs for at skulle være værtinde. Men nu var dagen fastsat, og efter opvisningen skulle de hen i „Bikuben“ og snakke om, hvordan de skulle bære sig ad. I. ml. havde nu hoppet og vredet sig på alle tænkelige måder og løb ud, mens lille „Gumse“ værdigt, men glad indkasserede bifaldsklappene, tørrede sig med et lille ternet lommetørklæde over panden og rustede sig til at føre et nyt hold frem i frilandsdressur.

Franciska og kammeraterne albuede sig ud og ventede på trillingerne foran omklædningsrummet. De havde en chokoladestang med til dem som opmuntring og travede glad gnaskende afsted til lokalet.

„Ja, jeg ved ikke, om I så har tænkt over familiedagen,“ sagde Bi udover sit lille folk.

„Vi har slet ikke tænkt på andet,“ erklærede Hanne, som ikke havde skænket den en tanke, for hun ved at se

på Gumses små veldresserede soldater var kommet i tanker om, at „bierne“ også snart skulle fremvises.

Nå, men hvad havde de så tænkt sig? Ja, det var jo straks værre, men hver mumlede dog lidt om det, som hun personligt syntes, hun var bedst til, en ville signalere, en ville kaste redningsreb, en ville binde mange knob, Dorthes ville synge, og synge meget. Bi noterede det alt sammen omhyggeligt ned på et papir, som om det var idéer, der hvert øjeblik kunne forsvinde igen og aldrig mere komme frem.

Men efterhånden kom der dog en slagplan ud af det. Bagved bikuben lå et lille stykke no-mans-land, hvor de kunne vise deres færdigheder, og de kunne måske også bage pandekager og servere dem med the for forældrene?

Idéen var god og selvfølgelig, og nu gjaldt det bare om, at hver passede sit, gjorde sit bedste, skaffede et par forældre til veje og iøvrigt var søde og rare værtinder.

Franciska grundede på hjemvejen over, hvor mange forældre der mon ville give mode. Der var ingen tvivl om, at Dorthefamilien ville komme ind. Hannes forældre boede jo ligeved. Bolettes mor var sød og interesseret, og Lisbeths far sad i forældrerådet. Bi's mor ville synes, hun var nødt til at komme for Bi's skyld og hendes far måske også — men hvad med dem derhjemme?

Hun fremførte patruljens invitation ved middagsbordet. Hendes far så overrasket op. „I er skam ikke kede af det,“ sagde han anerkendende, „tænk, at I virkelig vil have forældrene snusende rundt i jeres verden. Jeg siger tak til og kommer, hvis jeg kan.“

„Jeg elsker pandekager i fri luft,“ sagde fru Boye, men det så ud, som om hun var langt væk, og Kåre var smærfornærmet, fordi små brødre ikke var indbudt til pandekager på engen bag Hannes hus, men der var ingen af dem, der rigtig havde haft mod på at have de små saskende med — og da slet ikke de store!

„Hvordan går det forresten med Evelyn?“ spurgte overlægen, „hører I fra hende?“

Jo, de havde da hørt et par gange, men det med at meddele sig til andre var nu ikke Evelyn Sollings stærke side. Hun skrev altid tak, når de sendte hende noget godt, og det gjorde de tidt, ligesom de skiftedes i patruljen med at sende et brev hver ugedag, — de gik alle op i opgaven med liv og sjæl, og „trillingerne“s breve var altid hele kunstværker af billeder og tegninger og udklip. Man

håbede, at modtageren var glad, men at hun bare ikke kunne udtrykke det så godt.

Franciska tænkte på, at patruljen havde fundet sig selv igen, efter at opgaven var blevet en anden. Det var lettere at være rar i et brev eller i en pakke, end det var det i det daglige og stillet lige overfor den personligt. Men det ændredes måske. Ja, man havde da lov at håbe på det?

Forberedelserne til forældredagen var mange og forskelligartede. Alle uniformer gennemgik renselsesprocesser. Bikuben blev muget ud efter de bedste monstre, og i stilhed gik Bi og forberedte sig på en lille velkomsttale og en afskedstale. Hun gjorde forskellige udkast på papiret og mumlede talerne indtrængende til sit eget spejlbillede, men hun syntes aldrig, det var godt nok og blev mere og mere stille fortvivlet, jo nærmere dagen kom.

Dagen var en søndag i april. Vejret var friskt og meget aprilsagtigt med afvekslende dejligt solskin og kolde pust af blæst omkring gadehjørnerne. Mødet var sat til kl. 14, og først af alle kom hr. og fru Dorthé. Hr. Larsen var en lille rund, evigt fornojet mand, som klappede alle på skuldrene og dunkede dem sådan i ryggen, at de var omme flere dage efter. Bi's mor kom og så lidt nervøs ud på sin datters vegne. Bolettes mor med den kviddrende latter kom sammen med Lisbeths forældre. Bi's far, provsten, dukkede op til alles forbavelse, også familiens. Han var noget så inderlig distrahit, og ingen begreb, hvordan han havde fundet herud. Der dukkede flere op, som Franciska ikke kendte, og sidst kom hendes mor, som altid vakte lidt furor, når hun kom. I dag var hendes mor iført en såre elegant, men meget grøn tweed-dragt af et snit og en farve, som man ellers ikke så her på bjerget, og som sædvanlig havde hun ingen hat på, men hun havde med sig familiens hund, der var en slags brun puddel, og som hun selv igår havde klippet uden synderlig held à la love. Dens farve stod udmærket til moderens dragt (og det er derfor, hun har den med, tænkte Fran-

ciska lidt fortrydelig, for hvad dyret, der lod navnet „Atom“, kunne finde på, var ikke til at overse).

Da man ikke kunne forvente flere, rommede Bi sig og sagde med en unaturlig skarp stemme, at alle var så velkomne og tak for deres aldrig svigtende interesse for spejdersagen, og at nu kunne opvisningen begynde. Det var ikke noget særligt, de havde at vise, men ... men ... ja, de var altså velkomne.

Hvis patruljen havde fremvist tryllekunster og havde fremtryllet kaniner og præmietyre af hr. Larsens lommer, kunne det ikke have forbavset og henrykket ham mere end dette, at han kunne hviske et ord, tilmed et langt ord og et svært ord til Lisbeth, og at hun så ved at svinge med et flag i luften kunne sende det ned til Bolette i den anden ende af den lille eng! Det var mere end mageløst! Redningsrebet interesserede til gengæld Lisbeths far, som havde været med til engang at redde et menneske med en sådan line, og han måtte endelig have lov at prøve selv.

Der var meget andet godt at se, men det var imidlertid ved at blive lidt koldt for tilskuerne, og da patruljen stillede op til en stafetleg, erklærede pludselig hr. Dorthé og Franciskas mor, at de ville lege med. Bi så mildest talt forfærdet ud, men greb sig i det, og ud over engene hvirvlede Franciskas graciøse mor med den henrykte hund „Atom“ i hælene. Snart legede de fleste af forældrene med, dog undtaget provstinden, der ikke syntes, hun sådan kunne løbe rundt på en eng, og hendes mand, der var faldet i staver siddende på en ølkasse, og som aldeles ikke anede, hvad der skete omkring ham. Bi var måske ikke helt situationen voksen, for hun syntes, den havde udviklet sig på en uoverskuelig måde, men Franciska, der var så inderlig vant til, at hendes mor foretog sig noget, man ikke havde ventet, så hun var trænet i „pludselige situationer“, hviskede bare i farten hver gang, hun i legen passerede den unge betuttede patruljefører, en leg, som alle kunne lege med i.

Men pludselig vågnede den rare provst op på sin øl-kasse og råbte ud over engen: „Men hvor bliver pandekagerne af? Sagde du ikke selv, Thyra, at spejderpigerne ville give mig pandekager?“ Provsten var meget slikken, og her var altså forklaringen på, at han overhovedet var kommet!

„Jo, nu skal vi bage!“ råbte fru Boye, og snart fylkedes forældrene om de heldigvis i forvejen gravede kogehuller. De skulle selv prøve at tænde ild med en tændstik og made bålet med pinde; i løbet af 0,0 havde forældrene delt sig i tre hold ved de tre huller, havde grebet panderne og var ude i en konkurrence om, hvem der kunne bedst og hurtigst bage de fleste kager. Provsten kom til med sin øl-kasse og satte sig midt i rogen og pandekageosen og opildnede de konkurrerende hold, gnaskede „smagsprøver“ i sig og råbte med vældig rost gode råd ud over dem alle. Også hans kone måtte prøve at vende en pandekage i luften, men en meget fin dame, som viste sig at være mor til en af „trillingerne“, og som havde smidt fine handsker og en endnu finere taske i græsset, råbte, at det var helt forkert grebet an og svingede sin pande, så hendes kage voltigerede op omkring espritterne på hendes hat for efter denne præstation at have i grønsværen til glæde for „Atom“, der straks røg på den.

„Jeg graver et hul og sætter vand over til the!“ råbte pludselig Lisbeths far, der ikke var ret stor, og som ikke rigtigt kunne komme til.

Patruljen så først lidt betuttet til, men måtte nøjes med at hjælpe lidt til her og der. En vældig haglbyge, som heldigvis ventede med at indfinde sig, til den sidste kage var bagt, satte stopper for mere friluftsliv, og alle hjalp hinanden med at balancere ned i „bikuben“ med fade, pander, pandekager, syltetøjskrukken, som blev båret af provsten, og thevandet, om hvilket Lisbeths far hele tiden begejstret råbte: „Jeg har kogt det på rekordtid! Jeg var ikke 10 minutter om det! Kunne De det, hr. Larsen?“

Der var meget lidt plads til så mange i bikuben, men ingen ville høre tale om tilbudet om at gå ovenpå hos Hannes forældre. Man bænkedes sig på stole, bænke, borde og kasser som bedst. Det bør dog siges, at de fleste af patruljens medlemmer måtte opholde sig udenfor i vaskeløderne.

„Hør! vi skal da synge den gode sang om „Pigespejder, arbejde skal der til“, den kan jeg så godt li!“ hørte man Dorthes far råbe, og et øjeblik efter genlød huset af sang. Bi's far, som stadig spiste pandekager med meget jordbær-syltetøj til, slog takt med hælene på sin kasse, og hr. Larsen greb et par grydelåg og brugte dem som bækken.

Da de havde sunget det meste af sangbogen igennem, hviskede Bi til Franciska, om hun ikke skulle slutte mødet af nu. „Jo, hvis du tror, du kan overdøve dem,“ hviskede Franciska, der var halvkvalt af latter ved at tænke på deres forberedelser, deres bekymringer og deres mange planer.

Bi gjorde gentagne forgæves forsøg på at holde sin afskedstale.

„Hvad er det, du siger, min datter?“ spurgte provsten med en stemme grødet af pandekage og syltetøj.

„Jeg siger,“ begyndte Bi for femte gang med fortvivlelsens mod og styrke, „at vi vil takke Dem alle så meget, fordi De kom, og fordi — —“

„Nej,“ brølede hr. Larsen, „det må du sandt for dyden ikke, det er da os, der skal takke. Vi har haft en dejlig dag, og hvor er I dygtige, I spejdere, ja, det skal jeg ikke glemme; — alt det, jeg har set, og disse dejlige pandekager og denne gode the, som blev kogt på rekordtid. Nej, det er min sandten en god bevægelse. Vi vil alle råbe hurra for spejderbevægelsen!“

Ja, det gjorde de jo så alle af et godt hjerte, så bikuben var ved at sprænges, og „Atom“ blev ude af sig selv af hysteri eller glæde eller en blanding af begge dele og ville slet ikke holde op med at råbe på sin manér.

„Det var en skam, jeg ikke kunne komme,“ sagde overlæge Boye ved aftensbordet. „Jeg ville gerne have hjulpet jer, for det er slet ikke så nemt at underholde forældre og få dem i gang. Hvordan gik det?“

„Udmærket,“ sagde fru Boye, „det var noget så morsomt. Men jeg tror forresten snart, vi må gentage det, for ved du hvad, Sissen, jeg synes, at nu ved I, hvad forældrene kan lave, men vi nåede egentlig slet ikke frem til at se, hvad det var I kunne.“

Men hvor var provsten sød, som han sad der på ølkassen og spiste 127 pandekager som lille sorte Sambo, fordi han var så sulten!“

Losningerne til kortopgaverne side 99:

- A. 1) at den går skiftevis på dæmning og i gennemskæring
2) ca. 4800 kvadratmeter
3) træer
4) et sogneskel
- B. 1) 81/90 — 1260 m
2) 12/13 — 1400 m
3) 227/253 — 1010 m
4) 117/131 — 1300 m
- C. 1) punkt 81,6
2) — 63,9
3) — 73,8
4) — 70,0
-

— og så ønsker vi hinanden
en god sommer!

Juni måned 1950

Ikke for meget og ikke for lidt, men netop det, du vil få brug for sådan står der over det afsnit i „Pigespejderbogen“, som du sikkert med sommerlejren for øje særligt har interesseret dig for i den sidste tid: *Personlig udrustning*. Her har du en oversigt over priser på de ting, du bør have i din oppakning:

Af rygsække kan du vælge imellem

Spejderrygsæk med stor udvendig lomme	14,50
Rygsæk — jamboretornyster (firk. m. træramme).....	23,00
— — — — — m. mejs	30,25
Særligt kan vi anbefale depotets egen model	
Mejsrygsæk med 3 udvendige lommer, rummelig og behagelig til vandreture, 2 størrelser	33,00, 36,50
Samme model i lidt større og i luksus-udførelse	42,50, 44,50

En sovepose kan du dårligt undvære

Lys uld-filt sovepose	20,00
En bedre sovepose, lyseblå, med lama-kroluld	50,50
En anden model, grøn „Dana“-kapoksovepose med eller uden hovedpude og forsk. længde	fra 56,00—64,75

Madrasvår

til halm. Vi har en god kvalitet af hessian	9,75
---	------

Lagenpose

lærred, let	14,75
-------------------	-------

Omslag til sovepose

— du kan vælge mellem:	
grøn pose med lynlås til „Dana“ sovepose	11,25
brunt eller gråt lærred, svært, vandskyende	11,50
gul oilskins pose	11,50

Og så er vi nået til spisegrejene

Spisesæt, emalje, forskellige farver

dyb og flad	
tallerken og krus	6,65

Spisebestik

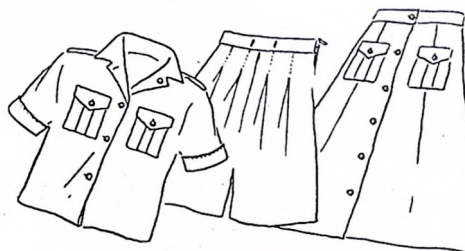
Aluminium, ske og gaffel	1,25
— — — — — ske, gaffel og kniv	3,95—4,90
helt rustfrit	6,30, 6,65, 7,00
Spisebestik i etui	7,75
Etui til spisebestik	1,40

Lejrvandfad

af sejldug	3,75
------------------	------

Lejrkittel

alm., som vi har på lager i alle størrelser	
fra 0—3 A (74 cm—118 cm)	18,00—23,00
Den nye lejrdragt, som består af kortærmet bluse, nederdel til at knappe, shorts og trekant,	
alle 4 dele (str. 38—42)	39,75
Shorts + trekant	14,75
Bluse + nederdel	25,00

Lyseblåt lærredsstof

salt og peber	pr. m 3,35
Knapper pr. dus.	2,00

Ankelsokker

hvide, bomuld	str. 6—9½	2,85, 3,96
hvide, uld	str. 9—9½	4,65
blå, uld	str. 9—9½	3,85, 4,40
brune, forsk. kvl.,	str. 6—9½	2,35—4,85

Regnfrakke

sort, stærk regnfrakke med 2 lommer og spændetamp, str. 38—40—42—44	26,20—33,95
---	-------------

Sweater

pæn mørkeblå ulden trøje med gennemgående lynlås og brystlomme, str. 34—48	22,55—30,25
--	-------------

De småting, der står nævnt i „Pigespejderbogen“:

Syggejer, skopudseggejer, brevpapir, lommelygte, dagbog m. m.

har vi også i stort udvalg og til mange forskellige priser

Kort sagt — alt dit lejrudstyr bør du købe på

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 6. juni 1950

42121